

FAKULTA FILOZOFICKÁ
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Katedra antropologie

PROTOKOL O HODNOCENÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE posudek vedoucího práce

Práci předložil(a) student(ka): **Monika Panáčková**

Název práce: Geografická distribuce vybraných prvků tradiční architektury na území Karlovarského kraje

Oponoval (*u externích oponentů uveďte též adresu a funkci ve firmě*): **PhDr. Jiří Woitsch, Ph.D.**

1. CÍL PRÁCE (*uvedte, do jaké míry byl naplněn*):

Cíle práce (tedy provedení etnokartografického výzkumu, vytvoření národopisných map a sestavení kompilativního textu o tradiční architektuře regionu) formuluje autorka poměrně přehledně na s. 1–2 a lze konstatovat, že se je podařilo, byť s nemalými obtížemi, naplnit.

2. OBSAHOVÉ ZPRACOVÁNÍ (*náročnost, tvůrčí přístup, proporcionalita teoretické a vlastní práce, vhodnost příloh apod.*):

Etnokartografie patří k nejstarším, nejproduktivnějším a stále hojně užívaným etnografickým metodám. Je založena na striktně etickém (badatelském) sledování prostorového výskytu vybraných jevů tzv. tradiční kultury, jejichž geografická distribuce je následně korelována s charakteristikami sociálními, demografickými (v počátcích tohoto přístupu kolem roku 1900 i etnickými) atd. V současnosti se důraz klade hlavně na sledování vlivu přírodního prostředí na utváření venkovské předindustriální kultury. Výsledkem těchto postupů jsou pak tzv. etnografické mapy a komentáře k nim.

M. Panáčková se tedy mohla opřít o jasně specifikovanou metodologii, kterou lze bez problémů aplikovat na jakýkoliv fenomén tzv. lidové kultury a jakýkoliv region. Náročnost etnokartografie pak kromě nutnosti práce s GIS představuje nutnost zpracovat značné množství dílčích dat (v případě hodnocené bakalářské práce autorka v terénu sledovala – a následně analyzovala jejich prostorový výskyt – řádově desítky prvků lidové architektury ve 107 obcích).

Předložená bakalářská práce začíná úvodem, ve kterém autorka vedle cílů práce uvádí i řadu údajů, které by patřily spíše do metodologické kapitoly. Ta následuje nicméně až na s. 2–5 a je značně nesrozumitelná zejména díky množství stylisticky nevyvedených formulací. Následně M. Panáčková charakterizuje oblast výzkumu (Karlovarský kraj), škoda ale, že při popisu historického vývoje území (s. 6–11) se věnuje takřka výhradně proměnám správních hranic, což je záležitost vývoji tradiční kultury (povětšinou) mimoběžná. Naproti tomu kapitoly 4, 5 a 6 jsou již podstatně kvalitnější – byť občas zmatené (opakování některých údajů, časoprostorová nejasnost, nejasná terminologie). Jako kompilaci, na základě které byl následně proveden terénní výzkum, je nicméně lze považovat za akceptovatelné.

Vlastní výzkumná část práce zaujímá jen zlomek jejího textového rozsahu (s. 31–36) a obávám se, že bez hlubší znalosti etnokartografie jde o text nezasvěcenému díky formulační zamotanosti zcela nesrozumitelný. Proto stokrát škoda, že klíčové komplementární zdroje informací – tedy mapy – jsou pro změnu graficky úplně k ničemu (k přílohám viz níže).

Závěr práce na s. 36–42 je zcela zneřehledněn v daném kontextu nemístnou reprodukcí výpovědí informátorů (což neznamená, že by nešlo o informace zajímavé) a násilnou snahou autorky dobrat se odpovědí na dvě hypotézy (pomocí etnokartografie se přitom hypotézy testovat v podstatě nedají). Co M. Panáčková vlastně zjistila se v kapitole sice uvedeno, ale bohužel pod „nánosem“ podružných či zbytečných informací.

3. FORMÁLNÍ ÚPRAVA (*jazykový projev, správnost citace a odkazů na literaturu, grafická úprava, přehlednost členění kapitol, kvalita tabulek, grafů a příloh apod.*):

Z formálního hlediska práci hodnotím jako průměrnou až podprůměrnou. Autorka se v textu vyjadřuje velmi klopotně, místy až nesrozumitelně, některé pasáže (s. 3) mají podobu nesouvislých výpisků z literatury. Závažné gramatické nedostatky (narozdíl od stylistických – např. nesčetná vyšínutí z větných vazeb) však v práci neshledávám.

Autorka odkazuje korektně, zvolený citační úzus je vhodně a správně užít. V seznamu literatury lze nicméně nalézt vážné nedostatky – chybné citování časopisů (někdy bez čísel ročníků, uvádění vydavatele); záhadné počty stran či stránkové rozsahy u některých monografií atd.

Struktura práce je v základních obrysech logická, autorka se nicméně někdy opakuje (signifikantně na s. 16–17 a pak 22–23), „kapitola“ 13 Poznámky je zcela zbytečná a nesmyslná – příslušné vysvětlivky (pokud vůbec) měly být uvedeny přímo u tabulky v příloze.

Grafické zpracování práce bylo s ohledem na množství obrazových a mapových příloh dosti náročné a M. Panáčková jej nezvládla. V práci jsou mj. nejednotně odsazovány odstavce, názvy kapitol jsou uváděny různým typem písma a s chybami (srov. kap. 7, 8 a 9), číslování stránek je provedeno úplně jiným fontem. Zcela samostatnou kapitolou (bohužel v negativním smyslu) jsou pak přílohy. Mapy na s. 50–66 jsou sice na první pohled pěkné, ale zcela rozmazané, nečitelné a nepoužitelné. Úctyhodně rozsáhlá fotodokumentace na s. 67–122 je opět dočista znehodnocena nesmyslnou miniaturizací všech fotografií (namísto stovek fotografií bylo vhodnější vybrat jen několik typologicky reprezentativních), u obrázků navíc postrádáme (a to i u jejich soupisu na s. 67–78) základní údaje o autorovi a hlavně o vyfoceném objektu (např. č.p.). Obrazovou přílohu v této podobě považuji za nepřijatelnou.

4. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE (*celkový dojem z bakalářské práce, silné a slabé stránky, originalita myšlenek apod.*):

Bakalářskou práci M. Panáčkové je možno hodnotit rozporuplně. Autorka při její tvorbě prošla dosti trnitou cestou od fatálního neporozumění samotné podstatě etnokartografie, přes úpornou snahu o nalezení jediné „pravdy“ (např. při definování původu a podoby některých konstrukčních a výzdobných prvků (což je samo o sobě nemožné), až po značné problémy se srozumitelnou formulací zjištěných skutečností. Výsledný text navíc dokončovaný ve značném chvatu tak stále trpí řadou dílčích i závažnějších formálních i obsahových nedostatků. Práce sice vychází z rozsáhlého a časově náročného výzkumu, při kterém autorka projevila i značnou dávku vlastní iniciativy, avšak při vyhodnocování zjištěného M. Panáčková do značné míry selhala a snažila se buď vyvádět již vybrané (tedy obohacovat striktní pravidla etnokartografie – která mohou být jediné bezezbytku přijata či odmítnuta – o nové přístupy typu testování hypotéz) nebo pro změnu řešit neřešitelné (tedy např. synchronizovat terminologicky i obsahově zcela nekomplementární diskurzy etnografické, architektonické a památkářské). Škoda promarněné šance.

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ (*jedna až tři*):

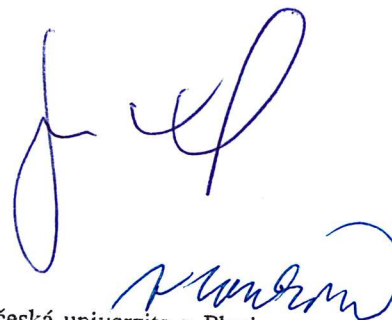
Nemám otázek.

6. NAVRHOVANÁ ZNÁMKA (*výborně, velmi dobře, dobře, nedoporučuji k obhajobě*):

DOBŘE až VELMI DOBŘE dle obhajoby

Datum: 24. 7. 2012

Podpis:

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta filozofická
katedra antropologie